

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ
ΠΟΛΙΤΙΚΗ—ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ—ΦΙΛΑΡΧΟΛΟΓΙΚΗ
ΓΡΑΦΕΙΑ ΟΔΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ 4
Αθήναι 13 Μαρτίου 1903.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΑ

ΧΕΙΡΟΚΡΟΤΟΥΜΕΝ

ένθουσιωδώς ένα απ' τους κ. κ. βουλευτάς της Πυλίας, αν δεν απατώμεθα, διά την ήρωϊκωτάτην απόφασιν ποῦ ἔλαβε καὶ ἡ ὁποία πραγματοποιημένη καὶ γενικευμένη θάνατρός τῆ ἐκ θεμελίων τὸ κοινοβουλευτικόν μας κυβερνώσας.

Ὁ κ. βουλευτὴς παρητήθη ἢ σκέπτεται νὰ παραιτηθῆ τοῦ βουλευτικῆς ἀξιώματος ὅχι διότι ἐθαυροῦτο νὰ κοπανίσῃ κ' αὐτὸς ἀέρα, μαζὶ μὲ τὸσους ἄλλους πατριωτικώτατους συναδέλφους του, μέσα στὸ Ἐθνικὸν γουρὶ τῆς ὁδοῦ Στυλίου, ἀλλὰ διότι διεφώνησε πρὸς τὴν Κυβέρνησιν τῆς ὁποίας ἦτο πιστότατος ὁπαδός, ἐξ ἀφοροῦ τῆς γὰρ ὑποβολῆς νομοσχεδίου ἐθνικωτάτου... περὶ τῆς κυριότητος κάποιου δάσους τῆς ἐπαρχίας του.

Ὁ κ. βουλευτὴς ἔχει ἀρχίς. Καὶ τὰς ἀρχίς του τὰς ἐμπιστεύθηκε στὴν «Ἐστία».

— Ἐἴμι τῆς ἀρχίς, εἶπε, ὅτι βουλευτὴς ἐκλεχθεὶς ὑπὸ ὄρισμένην κομματικὴν σημαίαν, καθῶς ἔχει ἐν περιπτώσει καθ' ἣν ὑπονοεσθῆναι εἴτε ὅπως δῆποτε εἰρεθῆ στὴν ἀνάγκην νὰ μεταστῆ τοῦ κόμματος τούτου, νὰ ὑποβάλλῃ τὴν παραιτήσιν ζυτῶν κατόπιν νέαν παρὰ τῶν ἐκλογέων του ὑψίφον, ὑπὸ τὸ πρόγραμμα τὸ ὁποῖον ἠθελε ἐκλέξῃ!

Ἐννοήσατε περὶ τίνος πρόκειται; Ὁ κ. βουλευτὴς θὰ παραιτηθῆ καὶ θὰ ὑποβάλῃ

νέαν ὑποψηφιοτήτα. Ἄν ἀρχίσουν δὲ νὰ τὸν μνησθῶνται καὶ ἄλλοι συναδέλφοί του, εἰς τοὺς ὁποίους κάθε στιγμὴ παρουσιάζεται εὐκαιρία ἀλλαγῆς κόμματος, διὰ τὸν μὴ διορισμὸν ἑνὸς τελωνοφύλακος ἢ ἑνὸς ὑπουργικοῦ κλητῆρος, θὰ περνοῦμε μακαρίως οἱ Ῥωμηοὶ ὅλον τὸν καιρὸ μας μ' ἐπαναληπτικὰς ἐκλογὰς τῶν ὁποίων τὰ ἔξοδα—αὐτὸ ἤμποροῦσε καὶ νὰ παραλειφθῆ, ὡς εὐκόλως ἐννοούμενον—θὰ βγαίνουν ἀπὸ τὴ ράχην μας.

Δυστυχῶς δὲν ἐπεριμέναμε ἀπὸ τὴν δόλωσιν νὰ μάθωμεν καὶ τὸ ἄλλο, τὸ σπουδαιότερον, ὅτι ὁ λαὸς δὲν ἐκλέγει βουλευτάς, δηλ. ἀντιπροσώπους τοῦ ἔθνους, ἀλλὰ ὁπαδοὺς, ἡγοῦν δηλαδὴ νὰ εἰποῦμε κοπέλλια, τοῦ ἑνὸς καὶ τοῦ ἄλλου πολιτικοῦ Ἐμίρη.

ΦΟΝΟΣ ΕΚ ΠΡΟΜΕΛΕΤΗΣ

εἰμπορὸν νὰ χαρακτηρισθῶν αἱ προτάσεις τὰς ὁποίας ὑπέβαλεν εἰς τὴν Κυβέρνησιν κ' ἐδημοσίευσε μάλιστα ὁ κύριος τοῦ Σουδανοῦ Ἀραπὴ καὶ τῆς Ἀθηναϊκῆς Τραπεζῆς Διευθυντῆς, κ' ἐ τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους παρ' ὀλίγον—χάρις εἰς τὸ Μέγαρον τῶν Ἐμποροῦπαλλήλων καὶ τὴν ὑποστήριξιν τῆς ἐγκρίτου ἐφημερίδος «Ἐρμῆς»—ἰθὺντωρ.

Τόσον ἐγέλασε ὁ κόσμος μὲ τὰς προτάσεις αὐτάς, ὥστε παρ' ὀλίγον νὰ συμβοῦν καὶ δυστυχήματα ἀπὸ τὰ γέλοια. Καὶ ὁ κ. Πεσματζόγλου τότε θὰ εἶδε λόγον στὴν Δικαιοσύνην ὡς ὑπαίτιος τῶν δυστυχημάτων αὐτῶν.

Τὴν ἰδίαν ἡμέραν ποῦ ἐδημοσιεύοντο αἱ πολυκροτοὶ καὶ φαιδρακόποι προτάσεις, εἶδε καὶ ὁ κ. Στρέϊτ διὰ τῆς «Ἐστίας» εἰς τὸ Δημόσιον τὰς ἀπλὰς, εὐκρινεῖς καὶ σεμνοτάτας ἐξηγήσεις περὶ τοῦ ἐγεθέντος τεχνητοῦ θορύβου κατὰ τῆς Ἐθν. Τραπεζῆς, ὅχι βεβαίως ἐκ λόγων πατριωτικῶν. Καὶ ὅσοι ἐδιάβασαν τὰς σεμνὰς ἐξηγήσεις τοῦ Σιβαστοῦ Διοικητοῦ καὶ ὅσοι ἐγλέντησαν μὲ τὰς προτάσεις τὰς λαοσωτηρίου τοῦ κ. Πεσματζόγλου εἶπαν:

— Κ' ἡ Μυλωνοῦ τὸν ἀντρα τῆς μὲ τοὺς πραρατευτάδες!

Καὶ δὲν εἶχαν καλλίτερο ἀπ' αὐτὸ νὰ ποῦν. Ἐκτὸς πλέον ἂν νομιζετε πὼς εἶνε καλλίτερα κ' εὐγλωττοτέρα ἢ παρατήρησις τὴν ὁποίαν ἔ-

καμε κάποιος ἀναγνώστης τῶν περιφήμων προτάσεων:

— Δὲν εἰξεύρω πὼς αὐτὸς ὁ κύριος φιλοδοξεὶ νάνυψῶσιν τὴν Τράπεζάν του ὑπεράνω τῆς Ἐθνικῆς, ἀφοῦ καὶ ὁ ἴδιος τόσῃν δυσπιστίαν τρέφει πρὸς αὐτήν, ὥστε τὰ κεφαλαία του δὲν τῆς τὰ ἐμπιστεύεται, ἀλλὰ τὰ ἐξασφαλίζει διὰ τῆς ἀνεγέρσεως βαρυτίμων μεγάρων καὶ ἐπαύλεων!

Ὁ κ. Ἐθνικὸς εὐεργέτης μας θ' ἀρχίσῃ, ἐλπίζομεν, νὰ πειθεται πὼς δὲν εἴμεθα Φελλάχοι, οὔτε πάσχομεν ἀπὸ Αἰγυπτιακὴν ὀφθαλμίαν!

Η ΕΛΛΗΝΟΕΒΡΑΪΚΗ

συμμορία τῶν Τροχιδορῶν, δὲν φθάνει ποῦ μᾶς βυζαίνει πᾶν βδέλλα τὸν παρὰ μας, δὲν φθάνει ποῦ μᾶς κατασκοπῶνει μὲ τὰς ἀλλεπαλλήλους ἐκτροχιάσεις τῆς, δὲν φθάνει ποῦ μᾶς στραβῶνει μὲ τὰ κάρβουνα τῆς, δὲν φθάνει ποῦ μᾶς πουντιάζει μὲ τὰ καρβοτσακισμένα βαγόνια τῆς, ἀρχίσε τώρα νὰ λωποδυτῆ καὶ τὸ Δημόσιον.

Ὅπως δὲ μᾶς ἀπεκάλυψαν ἐσχάτως οἱ «Καιροί»: ἀπὸ ἡμερῶν γενομένης ἐκτάκτου ἐπιθεωρήσεως τῆς διαχειρίσεως τῆς ἐταιρίας τῶν τροχιδορῶν ὑπὸ τοῦ κ. Μπατάλη, εὐρέθησαν κέρδη, τὰ ὁποία ἀπεκρύβθησαν ὑπὸ τῆς ἐταιρίας δι' ἐκτροχιάσεως ὅτι δὲν εἶνε κέρδη ἀλλὰ ἀπόσβεςις ζημιῶν. Τοῦτο δὲ ἔκαμεν ἡ ἐταιρία διὰ νὰ μὴ πληρώσῃ εἰς τὸ Δημόσιον ὅσο τῶν κερδῶν.

Τὰ νέα αὐτὰ κόλπα τῆς τὰ ἔβαλεν εἰς ἐνέργειαν ἡ Ἑλληνο-Ἑβραϊκὴ Συμμορία, ἀπὸ τὴν ἡμέραν ποῦ ἀπλωσεν ἐπ' αὐτῆς τὴν προστατευτικὴν πτέρυγάν του ὁ μέγας Ἐθνικὸς εὐεργέτης Ἀθηναίων καὶ περιχώρων κ. Πεσματζόγλου.

Καὶ τί ἔχει νὰ γίνῃ ἀκόμη! Τί ἔχει νὰ γίνῃ!..

ΓΙΑ ΤΗΝ ΣΤΑΦΙΔΑ

τὴν πολυπαθῆ καὶ γιὰ τὴ θρυλλοῦμενον καὶ ρεκλαμαριζόμενον ἐπιτηδειότατα, ἐπὶ τὸσας ἡμέρας τώρα, μονοπωλίον τῆς, μᾶς γράφει ἓνας κύριος, εἰδικώτατος φαίνεται, ὁ ὁποῖος ὑπογράφεται «Τακτικὸς ἀναγνώστης μας» ἐκτεταμένην ἐπιστολήν, τῆς ὁποίας, ἕνεκα ἐλλείψεως χώρου, δημοσιεύομεν ἓνα μέρος ἐδῶ, τὸ ἐξῆς:

«... Ἄς ἀνοίξουν τὰ μάτια τους οἱ ἐνδιαφερόμενοι. Ἡ ρεκλάμα ποῦ γίνεταί γιὰ τὸ μονοπωλίον, μοῦ θυμίζει τὴν ρεκλάμα ποῦ ἔγει-

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙΣ ΕἰΣ ΤὸΝ ΝΟΥΜΑΣ,

21

ΑΓΓΕΛΟΥ ΤΑΝΑΓΡΑ

Ο ΑΡΡΑΒΩΝ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΗΣ

Ἀπεσῶρην. Ἐν τούτοις ἦτο πλάνη τῆς φαντασίας μου; ἦτο προκίσθησις;..

Τὸ ἀντικείμενον ἐκεῖνο ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔκυπτεν ἡ θεία, μοῦ ἐφάνη ὅτι ἦτο μίαν φωτογραφία... καὶ ὅτι ἡ φωτογραφία ἐκεῖνη ἦτο αὐτὸς!..

Εἶμαι περίεργος εἰς ἀπίστευτον βαθμὴν, ἀλλὰ δὲν τολμῶ καὶ νὰ ἐρωτήσω... δὲν εἶνε δυνατόν... βεβαίως θὰ εἶνε πλάνη τῆς φαντασίας μου...

Β'. ΥΣΡ. Σήμερον ἐπεσκέψθημεν τὸ πλοῖον.

Κατὰ τὰς τέσσαρας ἀρῆσαμεν τὰς Πλοκάνας, καὶ ἐπεδιβάτημεν τοῦ μικροῦ σκάφους τοῦ ἐτελοῦντος τὴν συγκοινωνίαν τοῦ Τουλῶν, ἐκεῖθεν δὲ μίαν ἡμέραν, μᾶς μετεβίβασεν εἰς τὸ λευκὸν καταδρομικόν.

Ἐκεῖνος μᾶς ἀνέμεινε εἰς τὴν κατωτάτην βαθμίδα τῆς κλίμακος καὶ μὲ ὑπεβοήθησε νάνυξῶ. Μὲ τὸν Παῦλον ἐ-

χαριετίθησαν ἐγκαρδίως. Ἐκ πρώτης ὄψεως τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ πλοίου μὲ κατέβλεψεν. Ἦτο τόσον ἐπιμελὴς ἢ καθαριότης, οἱ ὀρείχαλκοι ἐστίβαν τόσον λαμπροί, ὅλα ἦσαν τόσον τακτικὰ καὶ ἐπιμελετημένα, ὥστε τὸ βλέμμα ἀνεπαύετο μετ' εὐχαριστήσεως καὶ ἡ πρώτη μου περὶ τῆς Ἑλλάδος ἐντύπωσις ὑπῆρξεν ἐξαιρετος.

Μὲς ὁδῶν γρητοῦ πρώτον εἰς ὅλα τὰ διαμερίσματα τοῦ πλοίου, εἰς τὰ τηλεβόλα, τὸ ὑπόφραγμα, τὴν γέφυραν, τὴν μηχανὴν ὅπου τὰ πάντα ἦσαν εἰς τὴν αὐτὴν καθαριότητα καὶ τάξιν, τέλος δὲ κατέβημεν εἰς τὸ καρὸ τῶν ἀξιοματικῶν—κομψότατον καρὸ ἀπὸ στιλπνῶν μαώνων—ὅπου εἶχαν ἐτοιμάσῃ ἐν ἀληθῆς ζαχαροπλαστεῖον διὰ νὰ μᾶς περιποιηθῶ.

Αὗτοί οἱ ναυτικοὶ νομίζουσι ὅτι ἡμᾶς προσκαλέσθουσαν κανένα εἰς τὸ πλοῖόν των, πρέπει νὰ πωληθῶν καὶ οἱ ἴδιοι διὰ νὰ τὸν εὐχαριστήσων.

Ἐν τούτοις μοῦ ἔκαμεν ἐντύπωσιν ὅτι ὅλα σκεδῶν τὰ παρατεθέντα ἦσαν προϊόντα Ἑλληνικὰ, ἐθαύμασα δὲ ἰδιαιτέρως ἐν εἶδος γλυκύματος ὀνομαζομένου λουκουμι, γλυκύτατον μαζῶν κρασί τὸ ὁποῖον ὁμοιάζει ἂν μὴ ὑπερβαίῃ τὴν Μαλάγαν.

Ἐγνωρίσαμεν καὶ τρεῖς τέσσαρας ἄλλους ἀξιοματικούς, οἱ ὁποῖοι ὁμίλουσαν ἐπίσης εὐχερῶς τὴν Γαλλικὴν, εὐγενέστατοι καὶ ὑποχωρευτικώτατοι. Ὁ Παῦλος εἶνε καταμαγευμένος.

Τί νὰ σοῦ εἰπῶ;.. ἔλαβα τὴν καλλίτεραν ἰδέαν περὶ αὐ-

τῶν τῶν Ἑλλήνων, εἶνε πολὺ καθὼς πρέπει ἄνθρωποι.

Μίαν ἰδιοτροπίαν μοῦ ἐπειτα—ἠθέλησα νὰ ἰδῶ τὴν καμπάναν του... εἰξεύρα ὅτι ἐν σοῦ τὴν περιγράφω θὰ μοῦ ἐργασώτεσι χάριν, καὶ ἐκεῖνος ἐδέχθη εὐχαρίστως.

Ἦτο ἐν μικρὸν λευκὸν δωμάτιον τόσον φιλόκαλον ὅμως, τόσον καθρὸν καὶ φιλόκαλλον, ὥστε σοῦ εἶδε ἀμέσως τὴν καλλίτην ἰδέαν περὶ τοῦ ἐνοίκου.

Ἦ μίαν βιβλιοθήκην τοῦ ἦτο ἀσφυκτικῶς πλήρης βιβλίων φιλικανωνίτης ἐσκέφθη—τὰ δὲ τοιχώματα κεκλυμμένα ὑπὸ εἰκόνων καὶ ἀναμνήσεων ἐξ ὅλων τῶν μερῶν τὰ ὁποῖα ἐπεσκέφθησαν.

Ἰδιαιτέρως προετίκυσαν τὴν προσοχὴν μου δύο ἐκ στιλπνοῦ μίγματος ἀνάγλυφα τοῦ Παρθενῶνος ἐν σχήματι πυξίδος, παικισιῶντα τὸ μικρὸν γραφεῖόν του.

Ἐπειδὴ δὲ ἀντελήφθη ὅτι τὰ παρετήρουν μὲ ἡρώτηται ἀπλῶς ἂν μοῦ ἤρρασκον.

Δὲν ἠδυνάμην νὰ τὸ ἀρνηθῶ, ὅθ' ἴδης δὲ κατόπιν τὸ ἀποτέλεσμα.

Ἦνοιξε ἐπειτα ἐν μικρὸν συρτῆριον καὶ μοῦ εἶδει περιτετυλιγμένα ἐπιμελῶς ἐντὸς λεπτοῦ χαρτοφυλακίου ὀλίγα δευτέρια... ἦσαν τὰ ἰδικά σου... ἀνεγνώρισα ἀμέσως τὸν χαρακτήρα σου...

Δὲν ἠθέλησα νὰ τὰ ἀνεγνώσω ἵνα μὴ προτρεθῶ εἰς τὴν λεπτότητά σου... ἐν τούτοις τί νὰ σοῦ εἰπῶ, Ρόζα μου; ἐξ ἑνὸς βλέμματός τοῦ ὁποῖον ἐρρίψα μοὶ ἐφάνη ἀπελπιστικῶς σχολαστικῆ.

νεν άλλοτε για την εγκαθίδρυση της ρολίνας στην Κέρκυρα και την ρεκλάμα που γίνεται για τα θαυματουργά καταπότη του Πιγκ, 8. πως ερθότατα μία εφημερίς έγραψε.

«Άς ανοίξουν τα μάτια τους! Διότι η σταφίς είναι το μόνον αποκορύμμι που μας έμεινε, αν πέσει δε και αυτό εις χείρας επιτηδείων κερδοσκοπών, αν σκλαβωθῆ κι' αυτή, χαιρετάτε μας τὸν πλάτανο έπειτα. Δὲν μᾶς μένει ἄλλο, παρὰ νὰ πάρουμε τὸ ταγάρι και νὰρχίσομε νὰ διακονεύσομε.

«Τί τὰ θέλετε! Οἱ κύριοι αὐτοὶ παρουσιάζονται σήμερα ὡς σωτήρες τῆς σταφίδας, και ἀπὸ τοὺς ποικιλονόμους σωτήρας μας ἄρκετὰ ἔχομεν πάθει ἕως τώρα.....»

ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

— Μῆλει λοιπὸν νὰ κόψῃ χαρτί και ὁ κ. Περσμαντζόγλου;

— Ἔτσι φαίνεται!

— Μὰ δὲν τὸν φράνει πὺ κόβει κάθε μέρα ἀνθρώπους; με τὸν περίφημον τροχιόδρομον, τοῦ ὁποίου εἶνε ὁ κυριώτερος μέτοχος;

ΑΠΟ ΤΟΝ ΛΟΓΟΝ

τοῦ σεβαστοῦ καθηγητοῦ τῶν Ἑλληνικῶν γραμμάτων κ. Μιστριώτη—ἀπὸ τὸν λόγον τὸν πολύκροτον και πολύχρωμον και πολύφαιδρον, τὸν ἐκφωνηθέντα τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἐν τῇ αἰθούτῃ τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρίας, παίρνομε τὸν ἐπίλογον, τὸν Ἀττικώτατον και εὐθυμότατον ἐν τῷ ὁποίῳ γίνεται εὐθυμος μνεία και περὶ τοῦ γηραιοῦ και γεραροῦ κ. Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως:

«— Ναι ἐρασιμόλοποι Ἑλληνίδες, ἀναμείψασθε τὸν Εὐριπίδειον ὕμνον εἰς τὸ κάλλος τῆς ἡμετέρας πατρίδος και ἐν τῇ μιλῇ κοιμήσατε τὰς παρσίας διὰ θαλλερῶν και ἀδαμαντίνων δακρύων και ἀναφωνήσατε μετὰ τοῦ νῦν οἰκοντροφεύοντος τοῦ οἴκου τῆς πολιτείας, ὅστις κατὰ τὰς δοκιμὰς τῆς Ἀντιγόνης τοῦ Σοφοκλέους ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ τοῦ Ἑθνικοῦ Πανεπιστημίου ὀλοφροῦμενος εἶπε τὴν βαρυστήμαντον φράσιν: «Πῶς εἴμεθα και πῶς καταναυδάμεν;» Διότι ἡ βαθεῖα συνείδησις τῆς καταπτώσεως τοῦ πολιτισμοῦ εἶνε κέντρον ἰσχυρὸν δι' οὗ κεντριζόμενος λαὸς εὐφυῆς και φιλότιμος θέλει διέλθει μετὰ σπουδῆς τὸν δόλιχον τῆς ἐθνικῆς ἀνελιξέως και θέλει ἀγωνισθῆ νικηφόρος ἐν τῷ ἀγῶνι τῶν Λαῶν τῶν διδασχθέντων ὑπὸ τῶν ἡμετέρων προγόνων».

Τοῦ ἐπιλόγου αὐτοῦ τοῦ ἀξίζει κι' ἓνα μνημόσυνον. Καὶ τὸ μνημόσυνον τὸ κάμνει ὁ ἴδιος κ. Μιστριώτης, με τὰ φλογερώτατα λόγια, με τὰ ὁποῖα ἐκαίκευσε τὴν ἀλησιμόνητον προσφώνησιν του πρὸς τὸν Διάδοχον, ὡς Ἀντιβασιλέα, πρὸ δεκατριῶν περίπου ἐτῶν:

«Ὁ Διάδοχος τότε, κατὰ τὸν κ. Μιστριώτην, κέποιε τὸ πρῶτον βῆμα ἐν τῇ βαλβίδι τῆς ἐρασιμένης πολιτικῆς σταδιοδρομίας, βουλόμενος νὰ ἐξέλθῃ ἴσως διὰ τῆς προτιμήσεως ταύτης εἰς τὸν δημόσιον βίον διὰ τῆς θύρας τῆς κίθωτοῦ τῶν ἑθνικῶν παραδόσεων και ἴσως διανοοῦμενος νὰ διαπλέσῃ τὴ ἀρχὴν τοῦ πολιτικοῦ βίου πέλαγος ἐκ τῆς σχεδίας τῆς Ἀκαδημαϊκῆς πολιτείας και ἴσως θέλων νὰ περυσίῃ πρὸς τὰς ὑψηλὰς τῶν ἑθνικῶν πόθων σφίρας διὰ τοῦ ἀσφαλτοῦ τῆς ἐπιτηδείας ἐδήφους».

Και αὐτὸ, ἂν δὲν ἀπατώμεθα, καλεῖται κατὰ τὸν σοφὸν καθηγητὴν, κλασσικὴ σαφήνεια και Ἀττικὴ καλλιπέπεια.

ΤΗΝ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Ποίημα τοῦ κ. Λάμπρου Πορφύρα: «Σαρωνικός». — G. D' Annunzio: «Ὁνειρον ἑαρινῆς πρωίας», κατὰ μετάφρασιν τοῦ κ. Γ. Λαιπελέτ.—Χρονογράφημα τοῦ Πορτιέρι: «Ὁ φίλος μου ἐλευθερώθηκε»

Ἡ Κοινή Γνώμη

Τ' ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΕΝΟΣ ΑΡΘΡΟΥ

Ἀγαπητὲ «Νουμᾶ»

Ἐδιάβασα τὴν δῆλωσιν τοῦ βουλευτοῦ κ. Σάκκη και... σὲ συγχαίρω, ἀφοῦ ὁ βουλευτὴς Πυλίας ἐφάρμοζει ὅ,τι ἄλλοτε σὺ ἐν κυρίῳ ἄρθρῳ σου ὑπέδειξες, ἐξ ἀφορμῆς τῶν βουλευτῶν Φιλιππιδος ἀπειλησάντων ὅτι θὰ ἐγκαταλείψουν τὸν κ. Δηλιγιάννην, ἂν δὲν τοὺς ξαναδιορίσῃ καθηγητὴν τοῦ Πανεπιστημίου τὸν κ. Ζαγγογιάννην.

Και εἶπες τότε:

— «Οἱ ἐκλογεῖς Φιλιππιδος τοὺς ἔστειλαν στὴν Βουλὴν ὡς Δηλιγιαννικούς. Ὅχι γιὰ νὰ διορίσουν τὸν κ. Ζαγγογιάννην ὡς καθηγητὴν. Δηλιγιαννικοὶ λοιπὸν ὀφείλου και νὰ μείνουν, ἀφοῦ ὡς τοιοῦτοι και ἐξελέγησαν».

Τὰ ἴδια λέγει και ὁ κ. Σάκκης στὴν πολύκροτον δῆλωσιν του.

— Οἱ ἐκλογεῖς μου με ἐξέλεξαν, ὡς Δηλιγιαννικὸν, και ἀφοῦ ὁ κ. Δηλιγιάννης δὲν μοῦ ἔκαμε τὰ ρουσφέτια μου παραιτοῦμαι και θέτω νέαν ὑποψηφιότητα ὡς Θεοτοκικός ἢ Ζαϊμικός.

Σὲ συγχαίρω και πάλιν, ἀγαπητὲ «Νουμᾶ», διότι αἱ εἰλικρινεῖς ἰδέαι σου ἀρχισαν νὰ ριζοβολοῦν και νὰ φανατίζου πρώτους, πρώτους τοὺς Ἑθνικούς πατέρας μας.

Μὲ ἀγάπην

Ἰδικός σου πάντοτε Νικίας ὁ Ἀβοιλιδης

ΕΙΣ ΝΕΑΡΑΝ ΗΘΟΠΟΙΟΝ

Πάντ τε εἶσαι κρῖτα, ἐρατεινὴ μου φίλη, Καὶ ἀνάτατος Μὰ στὴν σκηνὴν ἐπάνω γίνεσαι μία στῆλη. Στῆλη ἀτάτος.

Θύμιος Σφῆκος

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

— Θὰ μᾶς ἐπιτρέψετε νὰ γελῶμεν, κ τακτικὲ ἀναγνώστα τοῦ «Νουμᾶ», με τὰς ὑπαιτίσεις σας! Ἀπὸ ἓνα τόσο δὲ φουλαράκι, πὺ βγαίνει δυο φορές τὴν ἑβδομάδα, ζητεῖτε ἀρθρογραφίαν ἐπὶ τῶν ζητημάτων τῆς ἡμέρας, και ἰδίως ἐπὶ τῶν ἐργασιῶν τῆς Βουλῆς;.. Καλὲ, δὲν μᾶς ἀφήνετε; Δὲν χορταίνετε ἀπὸ τὴν ἀρθρογραφίαν τὴν ὁποίαν σᾶς προφέρουν κάθε μέρα τόσες και τόσες πολιτικῆς τρομπουαρίνας; Δὲν ἀφήνετε και μὴ δημοσιογραφικὴ φελοῦκα νὰ γυρίτῃ ἀνάποδα τὸ τιμὸν τῆς και νὰ τραχιχθῇ ὀλίγα μῆλια μακρὰ ἀπὸ τὸν Κοινοβουλευτικὸν Καθουμαλιᾶ; — κ. Ἀθηναίων. Τὴν ἑμμετρον πρὸς τὴν «ἄσχημον» συμβουλήν σας, τὴν δημοσιεύσομε εὐχαρίστως ἐδῶ και νὰ μᾶς συγχορεῖτε:

Ὅσα ροῦγα κι' ἂν φορέτῃς εὐμορφιά ὅσῃν κι' ἂν θέστῃς ἀπὸ ψεύτικη μογογιᾶ ἄχ, ποτὲ δὲν θὰ μπορέστῃς τὴν ἀσχήμια νῶσαιρέστῃς, νὰ τὴν κἀνῃς εὐμοροιά!

— Ἔχστε και δὲν ἔχστε δίκαιον, κ. Κριτικὲ. Χρεῖα ζετα: κ' ἓνα θέατρο γιὰ τὸ λαόν, ἄλλ' ὅσο νὰ γίνῃ κἀτὸ, ἐπιτρέψατε νὰ ἔχῃ και ὁ μὴ λαὸς ἓνα θέατρο τῆς προκοπῆς γιὰ νὰ τκοτῶνει τὴν ὄρα του... και νὰ χασμουριέται. Δὲν εὐρίσκετε ὀρθὴν τὴν γνώμην μας;

— Φιλίτατε Θεοσῶδουλε, δὲν ἔχστε δίκαιον Κομικὸς ὁ κριτῆς, δὲν τὸ ἔρνομεθα. Ἀλλὰ και τὰ κρινόμενα ποιήματα; Δὲν σοῦ φαίνονται; και αὐτὰ ἀντάξια τοῦ κριτικοῦ; Ἐκείνη ἰδίως ἡ θαντελωτὴ λάμπα!... — κ. Ἀγ. Ἀλεξ. εἰς Βόλον. Τὸ ὄραϊον εἶνε κ' ἑθνικόν. Συναπῶς ὁ Δυστάς και οἱ Ὀσμυνλίδες και ὁ Διάκος, δὲν ἀποτελοῦν τὸ ἑθνικὸν ποιήμα. Δὲν εἶπαρεῖ ἡ ἀμεγὰλη ἡμέρα; νὰ σᾶς ἐμπνεύτῃ κανένα ἐπίγραμμα, κανένα τραγοῦδι χωρὶς μιλιόνια και τρομπόνια, ἀλλὰ με ὀλίγη εὐμορφία και με πολλὴν ἀλήθειαν, καλλιτεχνικὴν πάντοτε;

— Iudas errant. Τὸ δημοσιεύσομε και σᾶς εὐχαριστοῦμεν. Θὰ μᾶς θυμηθῆτε κι' ἄλλῃ φορᾶ; — κ. ΜΙΘων. Ὁραϊον. Θὰ δημοσιευθῇ στὸ φύλλον τῆς Κυριακῆς. —Κον Κ. Μακρ. Κέρκυραν. Τὸ ἐλάβαμεν' θὰ δημοσιευθῇ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'.

«Διὰ τὴν φύσιν αἱ ἐξωτερικαὶ μορφαὶ και ἐπιφάνεια δὲν εἶνε τίποτε, μόνον αἱ ψυχὰ εἶνε αἰώνια και διαρκεῖς».

Ἡ γραίη κόμηστα Ἀδοιανὴ ἤτο ὡσεὶ ἐξήκοντα ἐτῶν, ὑψηλὴ, ἰσχνή, σοβαρὰ, εἶχεν ἐν τῷ καθόλου ἐξωτερικῷ τῆς κῆτι τὸ ὑπεροπτικὸν και ἀκαμπτον, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐν τούτοις ἐκρύπτετο κερδία εὐγενεσσάτη και αἰσθηματα λεπτότατα.

Μεῖνατα χήρα και πλουσιωτάτη κατόπιν δυστυχοῦς γάμου, εἶχεν ἀρνηθῆ πάντα νέον δεσμὸν, ζῶτα διὰ τῶν ἀναμνήσεών τῆς, και διαμοιρίζουσα τὴν ἀγάπην τῆς μετὰ τῶν δυο ἀνεψιῶν τῆς.

Μέρος τοῦ ἔτους διέμενε πλησίον τῆς μητῆς εἰς τὸ Ταμαρίς, μέρος ἐν Παρισίοις πλησίον τῆς ἀλλῆς, και τὸ ὑπόλοιπον εἰς τὰ ἐν τῷ ἐσωτερικῷ κτήματὶ τῆς.

Μόνῃ ἐπὶ τοῦ πλατώος ἐξώστου ἡ γραίη ἐστήριζε τὴν σιαγόνα ἐπὶ τῆς παλάμης ρεμβῆ και ἀκίνητος.

— «Ἀλκυόνης»... «Ἀλκυόνης»!.. ἐπανελάμβανε μηχανικῶς.

Τὸ ὄρος σου ἐμύριζε μίαν λεῦγαν παρθεναγωγείου και Οὐροσολίνας... δὲν πιστεύω νὰ θυμώστῃς.

Μὲ πόσῃν εὐλάβειαν ἐν τούτοις τὰ φυλάττει... ἀρχίζω νὰ εἶμαι ζηλότυπος διὰ τὴν τόσῃν ἀγάπην τὴν ὁποίαν δὲν ἔχει πλέον ὁ Παῦλος δι' ἐμέ.

Ἡ ὄρα παρῆλθε ταχεῖα, χωρὶς ν' ἀνταλλάξωμεν οὐδὲ λέξιν περὶ σοῦ. Ἐλπίζω ἴσούτο νὰ γείνη αὔριον ὁπότε θὰ κἀμω και τὴν τελευταίαν δοκιμὴν περὶ τῆς ὁποίας σοῦ ἔγραψα.

Ἐτὸν ἡγήρθημεν πρὸς ἀναχώρησιν μᾶς συνῶδευσε μέγχι τοῦ πλοίου τὸ ὁποῖον θὰ μᾶς ἐπανεφέρεν εἰς τὸ Ταμαρίς, ὁ δὲ Παῦλος προλαμβάνων τὴν ἐπιθυμίαν μου τὸν ἐκάλεσε διὰ τὸ πρόγευμα αὔριον... Αὔριον λοιπὸν.

Ὡς ἤθελες τώρα νὰ εἶσαι εἰς τὰς Γλυκίνας μας ἀπὸ κακρίαν γωνίαν;.. Ἀῖ;..

* *

Ὅταν ἐπανήλθωμεν διηγῆθην ὅλα εἰς τὴν θείαν και τὴν εἶδα νὰ μειδιᾶ μελαγχολικῶς. Ἡ γθεσινὴ ἀθυμία δὲν τὴν εἶχεν ἀκόμη ἐγκαταλίπει και τὴν ἔδλεπα ἐξηπλωμένην ἐπὶ τῆς μακρῆς καθέδρας νὰ στηρίζῃ ρεμβωδῶς τὸ βλέμμα τῆς εἰς τὸ κυανόν βάθος τοῦ οὐρανοῦ.

— Εἶσαι ἀδιάθετος θεῖα; ἡρώτησα.

Ἐκείνη ἀνέειυσε.

— Ὅχι! εἶπε.

— Ἀλλὰ τί ἔχεις;.. κἀτι ἔχεις... μήπως σὲ δυσαρεστεῖ αὐτὴ ἡ ἱστορία;..

— Ὅχι... ἐπᾶέλαθε... ἀπ' ἐναντίας... θὰ ἀφήσωμεν τὰ πράγματα νὰ βαδίζου τὸν δρόμον των... ὁ ἄνθρωπος δὲν πρέπει νὰ ἀντιτίθεται εἰς τὰς βουλάς τοῦ θεοῦ.

— Αὔριον λοιπὸν θὰ ἔλθῃ...

— Τόσον τὸ καλλίτερον... θέλω νὰ τὸν γνωρίσω, και εὐχομαι νὰ εἶνε ὅπως τὸν περιέγραψες!.. και ἡ θεῖα ἐβουόισθη πάλιν εἰς τὴν ρέμβην τῆς.

Ἐγὼ δὲν ἠθέλησα νὰ ἐπιμείνω εἰς τὴν λύσιν αὐτοῦ τοῦ μυστηρίου, και ἀνέβην νὰ σοῦ γράψω.

Εἶσαι εὐχαριστημένη λοιπὸν ἀπ' ὅλα αὐτὰ;

*Α! ἀλήθεια λησιμονῶ... μὲλις ἔφθασα τί νομίζεις εὐρίσκω ἐπὶ τῆς τραπέζης μου;.. Τὰ δύο μικρὰ ἀνάγλυφα τοῦ Παρθενῶνος με ὀλίγας λέξεις του.

Νὰ τοῦ ἐπιτρέψω τὴν μικρὰν αὐτὴν εὐχαριστήσιν' θὰ εἶνε πολὺ εὐτυχῆς νὰ αἰσθάνεται πλησίον μου ἐν πρᾶγμα τὸ ὁποῖον νὰ μοῦ τὸν ἐνθυμίζῃ ὅταν εἶνε πλέον μακρὰν!

Εὐγενεσσάτος αἰ!.. και μοῦ ἔστειλε και τὰ δύο... ὡστε... ὡστε... θὰ μ' ἐνοῶς πονηρὰ... μαζῇ με τὴν ἐπιστολήν μου θὰ λάθῃς και σὺ τὸ ἐν... ἔχει χάριν... νὰ ἰδοῦμε τί θὰ μοῦ γράψῃς δι' ὅσα κἀμω διὰ σέ...